

Arrest

nr. 118 513 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Fars en bent u afkomstig uit Teheran. U bezit de Iraanse nationaliteit. In 1380 (Perzische kalender, komt overeen met 2001 in de westerse tijdrekening) richtten u en uw oudste zoon, A. R. K. (...), een commercieel bedrijf voor computers en computergerelateerde producten op. Ook werden er cursussen informatica gegeven. Tot uw cliënteel behoorden ook de Iraanse overheidsdiensten, ondermeer het Ministerie van de Ettelaat (Inlichtingendienst) en de Bassidj (Mobilisatie van de Verdrukten). In ongeveer 1389 (2010) leerde u één van uw cursisten, Z. K. (...), beter kennen. Ze kreeg ook les van uw zoon A. R. (...). Toen u op een naamkaartje zag dat ze medewerkster was van de krant Hamshari, stelde u haar vragen over haar werk. U vernam van haar dat

ze niet meer voor die krant werkte. Ze vertelde over haar voormalige journalistieke activiteiten en over haar contacten met verschillende Iraanse humanitaire organisaties. U vernam dat ze de maatschappelijk gerelateerde informatie –onder andere drugsproblemen, kinderarbeid en weggelopen vrouwen- die ze van deze organisaties kreeg, doorspeelde aan organisaties en nieuwssites in het buitenland. Ook stuurde ze nieuws over religieuze minderheden zoals de Bahai, naar buitenlandse media. U stelde haar voor om haar activiteiten vanuit uw bedrijf verder te zetten omdat jullie onbeperkt gebruik konden maken van het internet. Ook uw zoon, A. R. (...) was te vinden voor uw voorstel. Door Z. (...) leerde u ook haar vriendin en medeactiviste, N. (...), kennen, die ook een cursus in uw centrum volgde. Ook een drietal andere vrouwen, vriendinnen van Z. (...) en tevens cursisten aan uw instelling, gebruikten voor hun activiteiten jullie internet. Op 12/10/1391(01/01/2013) werd u op uw werk gebeld door N. (...). Ze vertelde u dat Z. (...) was opgepakt. U pakte uw spullen bij elkaar en vertrok naar huis. U vroeg er uw dochter, P. A. (...) (O.V. xxxxxxx) haar halfbroer A. R. (...) te bellen. Ze weigerde en vroeg u wat er aan de hand was. U vertelde dat er wat problemen waren met het bedrijf en dat u het later zou uitleggen. U verliet uw woning en belde naar A. R. (...). U waarschuwde hem niet naar het bedrijf te gaan en u niet meer te contacteren. Ook raadde u hem aan zijn telefoonnummer te veranderen. U belde daarop uw tante, Na. (...). U nam een taxi naar haar huis in Chalous, waar u twee dagen bleef. Uw tante raadde u aan naar Urumiyeh te vertrekken waar u over verdere plannen kon nadenken. Nadat u per bus in Urumiyeh aankwam werd u er opgewacht door F. (...), een persoon die uw tante had gecontacteerd om u te helpen Iran te verlaten. Hij bracht u met zijn wagen naar een woning waar u tot 's avonds bleef. Daarop voerde hij u naar een dorp, Siro, waar u overnachtte. Daarna werd u samen met nog andere reizigers meegenomen naar een voor u onbekend dorp. Van daaruit diende u enkele uren te voet te lopen naar een plaats waar een andere smokkelaar u opwachtte. Die smokkelaar bracht u naar een groot dorp, Gaver, waar u overnachtte. Er werden foto's van u genomen. De volgende nacht vertrok u naar de Turkse grens. Nadat u samen met de smokkelaar en andere reizigers, per minibus, een officiële grensovergang passeerde, reden jullie verder naar Van. In Van kreeg u een Turkse identiteitskaart met uw eigen naam. U nam er een bus naar Istanbul. In Istanbul verbleef u drie en een halve maand in een woning van een smokkelaar. Tijdens uw verblijf in Istanbul contacteerde u uw ex-echtgenoot, M. (...). Hij vertelde u dat uw zoon, Po. A. (...), was opgepakt en dat hij hem had vrij gekregen. Ook vernam u dat uw dochter, P. (...), intussen in België verbleef. U besloot naar uw dochter in België te reizen. U werd door smokkelaars per wagen en boot naar Griekenland gebracht. Na een verblijf van een achttiental dagen in Athene werd u op een vrachtwagen gezet, die u na enkele dagen in België afzette. Op 27 mei 2013 heeft u een asielaanvraag ingediend. U vernam van uw ex-echtgenoot dat uw zoon, Po. (...), bij hem in Mashhad verblijft en dat uw opleidingscentrum werd gesloten. Over het lot van uw zoon, A. R. (...), uw vriendinnen en uw personeel heeft u geen nieuws. In België heeft u samen uw dochter deelgenomen aan een betoging voor de Iraanse ambassade, georganiseerd door de organisatie "8 maart Afghanistan". Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje), uw origineel rijbewijs, visitekaartjes van uw bedrijf, een kopie van een registratiebewijs van uw bedrijf, een kopie van een eigendomsakte van uw ex-schoonvader en een usb-stick met afbeeldingen van u en uw dochter tijdens de betoging voor de Iraanse ambassade in Brussel.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen heeft aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in Iran daadwerkelijk een opleidingscentrum informatica heeft uitgebaat. Zo legde u, ter staving van het bestaan van uw onderneming, een kopie van een lijst van een registratie neer. Uit dit document blijkt echter enkel dat u een licentie kreeg voor een onderneming voor handel, in-en uitvoer en aankoop en verkoop. Nergens wordt verwezen naar een opleidingscentrum. Geconfronteerd met deze vaststellingen en gevraagd of uw opleidingscentrum online informatie had voor lessen die gevolgd konden worden, verwees u naar de door u neergelegde visitekaartjes op uw naam en op naam van uw zoon, A. R. (...), waarop een website wordt vermeld. Toen tijdens uw gehoor deze website werd opgezocht bleek dat deze niet bestaat. U repliceerde enkel dat, als je niet betaalt voor de website, deze gesloten wordt. Uit de inhoud van de gegevens op het visitekaartje –jullie naam en de benaming van jullie onderneming (CGVS II p. 3)- blijkt evenmin dat u een opleidingscentrum uitbaatte.

Dat uw geloofwaardigheid op de helling staat, blijkt tevens uit talrijke merkwaardigheden en enkele tegenstrijdigheden. Zo is het vooreerst erg merkwaardig dat u en uw zoon A. R. (...), gelet op de Iraanse context – Iran is een land waar het internet heel sterk gecontroleerd wordt – in jullie opleidingscentrum zonder meer aan enkele politieke activistes nl. Z. (...) en N. (...) ongelimiteerde internetverbinding aanboden voor hun politieke activiteiten, temeer daar zelfs de leden van de

overheidsdiensten – Ettelaat en Bassidj – lessen volgden in ditzelfde centrum. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat jullie rustig begonnen en toen jullie merkten dat er niets gebeurde jullie verder gingen met deze activiteiten houdt geen steek. Het is compleet onlogisch dat u – en zeker de politieke activistes die gebruik zouden hebben gemaakt van jullie aanbod - ervanuit gingen dat, aangezien jullie niet vanaf het eerste moment 'problemen' kende, de autoriteiten jullie niet in de gaten hielden. Voorts is het op zijn minst bizar dat u, nadat u op de hoogte was gebracht van de arrestatie van Z. (...) waarbij u veronderstelde in ernstige problemen te zijn gekomen, zomaar uw dochter, P. (...), zonder enige uitleg thuis had gelaten, terwijl u zelf kortstondig onderdook en meteen naar het buitenland vluchtte (gehoor CGVS I, p.16). Overigens stelde u nadat u thuis was vertrokken uw zoon, A. R. (...), had gebeld (gehoor CGVS II, p.16). Uw dochter P. A. (...) verklaarde echter dat u van thuis uit naar A. R. (...) belde, waarbij ze jullie conversatie had gehoord (gehoor CGVS II dochter, p.6). Tevens is het opmerkelijk dat uw dochter aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u een politieke activiste was met activiteiten waaruit journalistiek werk voortkwam. U zou door uw vrienden als leider van een groep zijn beschouwd (zie verklaringen dochter CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5). Op haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal stelde uw dochter dan plots dat ze tot haar vertrek uit Iran nooit zou hebben geweten of u (politieke) activiteiten had. Ze zou hierover pas hebben vernomen toen u in België aankwam. Ook stelde ze haar aanvankelijke verklaringen bij en verklaarde dat u geen politieke activiteiten had maar enkel vriendinnen met politieke activiteiten (gehoor CGVS II dochter, p.4,5). Deze bevindingen doen dan ook afbreuk aan jullie geloofwaardigheid.

Daarenboven is het erg merkwaardig dat u, niettegenstaande u beweerde dat uw opleidingscentrum officieel verzegeld werd en alle materiaal in beslag werd genomen door de autoriteiten (CGVS I p. 6), u geen enkel begin van bewijs hiervan neerlegde. Verder bleek u evenmin op de hoogte wat er na de sluiting van uw opleidingscentrum is gebeurd. Zo blijkt u niet op de hoogte of uw personeel eventuele problemen ondervond naar aanleiding van de sluiting van uw onderneming (gehoor CGVS II, p.9,10). U stelde hierover niets te weten en meldde dat er niemand was om de zaken op te volgen (gehoor CGVS, p.7). Nochtans blijkt uit uw verklaringen en de verklaringen van uw dochter, P. A. (...), dat jullie regelmatig contacten onderhouden met het thuisfront (gehoor CGVS I, p.3,4,5, gehoor CGVS II, p.2 en gehoor CGVS II, dochter p.2,10).

Ook van de overige door u aangehaalde problemen naar aanleiding van de arrestatie van uw klant/vriendin legde u overigens geen enkel overtuigend begin van bewijs neer. U legde weliswaar een kopie van een eigendomsakte neer waarbij u verklaarde dat deze als borg werd neergelegd door uw ex-echtgenoot voor het vrij krijgen van uw zoon die omwille van uw problemen werd opgepakt en vastgehouden (gehoor CGVS II, p.4). Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat het een slecht leesbare kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan nagetrokken worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd blijkt overigens dat gekopieerde en gescande documenten zeer gemakkelijk te vervalsen zijn. Uit jarenlange door het Commissariaat-generaal uitgevoerde analyses van documenten die door Iraanse asielzoekers neergelegd werden blijkt dat nagenoeg alle van deze voorgelegde documenten vals waren. Hierbij kan nog toegevoegd worden dat deze kopie een onleesbare stempel bevat, waardoor niet te achterhalen is welke rechtbank het document in beslag zou hebben genomen. Ook weet u niet hoe de borg werd geregeld. Gevraagd welke dienst/rechtbank de eigendomsakte had in beslag genomen en er een stempel op heeft kunnen zetten, bleef u eveneens een antwoord schuldig (gehoor CGVS II, p.4,5). U stelde enkel daar nooit naar te hebben geïnformeerd bij uw ex-echtgenoot. U vervolgde dat uw zoon op borg vrijkwam tot zijn rechtszaak zou voorkomen. U had echter geen idee of er een rechtszaak nakend was en bij welke rechtbank het dossier van uw zoon kon liggen (gehoor CGVS II, p.5). Ook over de overige problemen die uw zoon heeft gekend ten gevolge van uw problemen kon u nauwelijks iets vertellen. Zo kon u aanvankelijk zelfs niet vertellen waar uw zoon was opgesloten. (gehoor CGVS I, p.9). Pas tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal –d.i augustus 2013 en meer specifiek meer dan acht maanden na uw aankomst in België - kon u vertellen dat uw zoon in de Evin-gevangenis was opgesloten (gehoor CGVS II, p.8). Aangezien u reeds sinds uw verblijf in Turkije contacten had met de vader van uw zoon en later ook met uw zoon zelf kan op z'n minst verwacht worden dat u zou geïnformeerd hebben naar de detentieplaats van uw zoon (gehoor CGVS I, p.4,8,9).

Ook over het lot van uw gearresteerde vriendinnen/cursisten blijkt u overigens geen enkele informatie te hebben, noch blijkt u bij hun familieleden of de plaatselijke NGO's waarmee ze in contact zouden hebben gestaan enige informatie over hun wel en wee hebben ingewonnen (gehoor CGVS II, p.17,18). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade

zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. U wistte uw gebrek aan kennis aan het feit dat u en uw ex-echtgenoot het niet meer goed met elkaar kunnen vinden door alle problemen. Die uitleg is echter niet afdoende aangezien uit het handelen van uw ex-echtgenoot blijkt dat hij talrijke stappen heeft ondernomen om zijn kinderen te helpen en documenten stuurde die nuttig konden zijn om u en uw dochter bij jullie asielaanvraag te ondersteunen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen en vluchtmotieven. Betreffende de eenmalige deelname van u en uw dochter aan een betoging voor de Iraanse ambassade - u legde een usb stick neer ter staving van jullie deelname aan de betoging - en jullie deelname aan enkele bijeenkomsten – als sympathisanten - van de organisatie 8 maart Afghanistan – een organisatie die opkomt voor de rechten van de vrouwen kan tot slot nog opgemerkt worden dat bezwaarlijk gesteld kan worden dat jullie omwille van deze kleinschalige activiteiten in die mate in de kijker zou hebben gelopen dat jullie hierom bij terugkeer naar Iran het risico zouden lopen op vervolging of op ernstige schade. Uw dochter verklaarde immers dat jullie gewone deelnemers – die slogans riepen en een plakkaat droegen - waren tijdens deze manifestatie. Jullie hebben ook nooit met de pers gesproken (gehoor CGVS II dochter p. 12). Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Iraanse autoriteiten niet de middelen hebben om elke activiteit in het buitenland in het oog te houden. Er zijn ook weinig gevallen bekend van afgewezen asielzoekers die bij terugkeer naar Iran problemen gekend hebben.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw shenasnameh (identiteitsboekje) en uw rijbewijs bevetigen enkel uw identiteit en nationaliteit. Deze staan echter niet ter discussie.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw dochter, P. A. (...) (O.V. xxxxxxx) heb ik een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van “het recht van verdediging”, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij de plicht heeft om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken en dit niet enkel met het oog op de weigering van de aanvraag, maar zoals een onderzoeksrechter, met de plicht de waarheid aan het licht te brengen. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de feitelijke situatie in het land van herkomst van verzoekende partij en haar persoonlijke situatie. Evenwel werd door verwerende partij geen rekening gehouden met de context waarbinnen verzoekende partij opgroeide, met haar algemene kennis, met haar opleidingsniveau en met de algemene situatie in haar land van oorsprong. Uit het gehoor blijkt weliswaar dat verwerende partij getracht heeft de waarheid te vinden, evenwel laat zij zich nadien in met onbelangrijke (beweerde) tegenstrijdigheden om vervolgens te oordelen dat verzoekende partij onvoldoende elementen heeft aangebracht teneinde het bestaan van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Verzoekende partij meent dan ook dat er sprake is van een manifeste onwil om de zaak op een objectieve wijze te beoordelen.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij *in casu* heeft vastgesteld dat aan de elementen die verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag aanhaalt geen geloof kan worden gehecht omdat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in Iran daadwerkelijk een opleidingscentrum informatica heeft uitgebaat, omdat er talrijke merkwaardigheden in de verklaringen van verzoekende partij en enkele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar dochter – in tegenstelling tot wat verzoekende partij in bovenstaand verweer tracht voor te houden betreffen dit tegenstrijdigheden aangaande de kern van het asielrelaas van verzoekende partij – werden vastgesteld, omdat verzoekende partij, niettegenstaande zij beweert dat haar opleidingscentrum officieel verzegeld werd en alle materiaal in beslag werd genomen door de autoriteiten, geen enkel begin van bewijs hiervan neerlegde, omdat verzoekende partij evenmin op de hoogte bleek te zijn van wat er is gebeurd na de sluiting van haar opleidingscentrum terwijl zij en haar dochter nochtans regelmatig contacten onderhouden met het thuisfront, omdat verzoekende partij evenmin van de overige door haar aangehaalde problemen enig overtuigend begin van bewijs neerlegt, omdat zij nauwelijks iets kon vertellen over de problemen die haar zoon heeft gekend ten gevolge van de problemen van verzoekende partij en omdat verzoekende partij ook over het lot van haar gearresteerde vriendinnen/cursisten geen enkele informatie heeft, evenmin heeft zij bij hun familieleden of de plaatselijke NGO's waarmee ze in contact zouden hebben gestaan enige informatie over hun situatie ingewonnen. Ten slotte maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij omwille van de eenmalige deelname van haar en haar dochter aan een betoging voor de Iraanse ambassade in België bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle feitelijke gegevens van de zaak. Dat verwerende partij enkel op zoek zou zijn gegaan naar elementen om de asielaanvraag

van verzoekende partij af te wijzen, betreft een blote bewering die verzoekende partij op generlei wijze hard kan maken. Deze stelling kan evenmin worden afgeleid uit de bestreden beslissing.

2.2.5.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Iran daadwerkelijk een opleidingscentrum informatica heeft uitgebaat, voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een aantal documenten toe die het bestaan van het bedrijf zouden bevestigen (bijlage 4).

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat de documenten die verzoekende partij bijbrengt die het bestaan van het bedrijf zouden bevestigen allen fotokopieën betreffen. De Raad wijst verzoekende partij erop dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagmaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende de documenten die verzoekende partij dienaangaande ter terechtzitting neerlegt. De motivering van verwerende partij dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Iran een opleidingscentrum informatie heeft uitgebaat blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6.1. Aangaande de vastgestelde merkwaardigheden en tegenstrijdigheden, luidt het verweer van verzoekende partij als volgt.

Waar verwerende partij het merkwaardig acht dat verzoekende partij en haar zoon, gelet op de Iraanse context, in hun opleidingscentrum zonder meer aan enkele politieke activistes ongelimiteerde internetverbinding aanboden voor hun politieke activiteiten, temeer daar zelfs de leden van de overheidsdiensten lessen volgden in ditzelfde centrum, geeft verzoekende partij aan dat het niet onlogisch is dat iemand internet zou kunnen gebruiken tegen de overheid daar internet, waarbij men anoniem kan blijven, immers het medium is om oppositie te voeren.

Omtrent het opmerkelijke gegeven dat verzoekende partij zomaar haar dochter zonder enige uitleg thuis had gelaten, terwijl zijzelf kortstondig onderdook en meteen naar het buitenland vluchtte en omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar dochter, geeft verzoekende partij vooreerst aan dat haar dochter niets met de situatie te maken had, waardoor verzoekende partij, gelet op de acute situatie, geen andere oplossing zag dan alleen weg te gaan. Haar dochter wist aanvankelijk dan ook niet het volledige verhaal. Daar verzoekende partij diende te vluchten omdat de Iraanse overheid van mening was/is dat zij een activiste is, heeft zij dit ook zo uitgelegd aan haar dochter. Het is dan ook daarom dat haar dochter heeft verklaard dat verzoekende partij haar land van herkomst heeft moeten verlaten omwille van activisme. Verzoekende partij benadrukt evenwel dat zij zelf niet betrokken was bij de activiteiten, maar louter het gebruik van het internet toeliet. Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij leidster was van een bedrijf, en niet van een terroristische of andere vereniging. Ten slotte maakt verzoekende partij nog de opmerking dat op de Dienst Vreemdelingenzaken alles snel moet gaan, waardoor niet alles correct verteld of opgeschreven kan worden.

2.2.6.2. De Raad merkt vooreerst op dat verwerende partij geenszins stelt dat het onlogisch is dat de oppositie het internet zou gebruiken voor hun activiteiten. Wel is het erg opmerkelijk dat verzoekende partij en haar zoon, gelet op de Iraanse context, in hun opleidingscentrum zonder meer aan enkele politieke activistes ongelimiteerde internet verbinding aanboden voor hun politieke activiteiten, zeker daar de leden van de overheidsdiensten lessen volgden in ditzelfde centrum.

Verder acht de Raad het erg onaannemelijk dat verzoekende partij, die dermate vreest voor haar veiligheid dat zij meent te moeten onderduiken, haar dochter zonder enige uitleg achterlaat in haar huis. Het argument dat haar dochter niets met de situatie te maken had, is geenszins overtuigend, daar niettemin het risico bestond dat haar dochter zou worden opgepakt ter ondervraging. Het is dan ook zeer ongeloofwaardig dat verzoekende partij in die - zoals zij zelf aangeeft - acute situatie ervan uit zou gaan dat haar dochter wel geen problemen zal kennen omdat zij niets met de situatie te maken had.

Daarnaast tracht verzoekende partij de verklaring van haar dochter op de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekende partij een politieke activiste was te verklaren door het feit dat verzoekende partij bij haar vlucht niet het volledige verhaal aan haar dochter had verteld, maar slechts dat zij diende te vluchten omdat de Iraanse overheid van mening was/is dat zij een activiste is. Evenwel kan deze poging tot het verzoenen van beide verklaringen niet overtuigen. Tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal van 29 augustus 2013 verklaart verzoekende partij immers dat zij tegen haar

dochter enkel zou hebben gezegd dat er “iets gebeurd is” en dat haar problemen “iets te maken hebben met het bedrijf”, maar dat zij niets kon uitleggen omdat zij snel weg moest (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 29/08/2013, p. 10-11). Dat bij haar dochter op dat moment het idee zou zijn ontstaan dat verzoekende partij een politiek activiste was, kan, gezien deze erg povere uitleg die verzoekende partij over haar problemen heeft gegeven ten tijde van haar vlucht, niet worden aangenomen. Verzoekende partij brengt dan ook geen enkele overtuigende verklaring aan voor het gegeven dat haar dochter bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat haar moeder politiek activiste was met activiteiten waaruit journalistiek werk voortkwam en dat haar vrienden haar zelfs als leider van de groep beschouwden. Het louter benadrukken van haar eigen verklaring dat zij niet zelf betrokken was bij de politieke activiteiten en dat zij enkel leidster was van een bedrijf, en niet van een groep, is evenmin van aard om de opmerkelijke verklaringen van haar dochter bij de Dienst Vreemdelingenzaken te verklaren. Waar verzoekende partij nog stelt dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort is, waardoor niet alles correct verteld of opgeschreven kan worden, wijst de Raad er evenwel op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas op een correcte wijze vermeldt. Verder brengt verzoekende partij geen enkel concreet element aan dat wat werd neergeschreven niet zo door haar dochter zou zijn gezegd. Bovendien bevestigt haar dochter tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal van 29 augustus 2013 zelf dat zij inderdaad bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat haar moeder politiek activiste was, maar dat zij pas nadien te weten is gekomen dat het de vriendin van haar moeder was die politieke activiteiten had en niet haar moeder zelf (administratief dossier, stuk 21, landeninformatie, deel 3, gehoorverslag CGVS dochter d.d. 29/08/2013, p. 5). Verzoekende partij maakt dan ook op geen enkele manier aannemelijk dat de verklaringen van haar dochter op de Dienst Vreemdelingenzaken foutief zouden zijn genoteerd.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij inzake de motivering van verwerende partij dat zij geen enkel begin van bewijs neerlegde van de officiële verzegeling van haar opleidingscentrum en van de inbeslagname van het materiaal door de autoriteiten, aangeeft dat zij thans regelmatig contact heeft en dan ook de nodige bewijzen voorbrengt, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij tot op heden geen enkel begin van bewijs bijbracht van de officiële verzegeling van haar opleidingscentrum en van de inbeslagname van het materiaal door de autoriteiten. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind

2.2.8. Tevens stelt de Raad vast dat verzoekende partij nog steeds geen enkel overtuigend begin van bewijs heeft bijgebracht van de overige door haar aangehaalde problemen naar aanleiding van de arrestatie van haar klant/vriendin, zoals de arrestatie van haar zoon die omwille van de problemen van verzoekende partij werd opgepakt en vastgehouden. Ook de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.9. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij de motivering van verwerende partij dat zij evenmin op de hoogte blijkt te zijn van wat er na de sluiting van haar opleidingscentrum is gebeurd, zoals eventuele problemen van haar personeel naar aanleiding van de sluiting van haar onderneming, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.10.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij over de problemen die haar zoon Po. heeft gekend ten gevolge van haar problemen nauwelijks iets kon vertellen, wijst verzoekende partij op de situatie waarin zij zich bevindt. Zij heeft immers alles verloren en haar land moeten ontvluchten. Voor verzoekende partij is het dan ook geenszins van belang waar haar zoon juist was opgesloten of welke dienst/rechtbank de eigendomsakte, die als borg werd neergelegd door de echtgenoot van verzoekende partij voor het vrij krijgen van haar zoon, in beslag had genomen. Het belangrijkste voor verzoekende partij is dat haar zoon nog leeft en zij vond het dan ook niet nodig om verder te vragen omtrent de problemen van haar zoon. Evenmin is het verwonderlijk dat zij niet alles weet over haar zoon.

2.2.10.2. De Raad wijst erop dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen situatie beter in te schatten. In dat licht kan de opmerking van verzoekende partij dat zij het niet nodig achtte om verdere vragen te stellen teneinde meer concrete informatie te verkrijgen omtrent de problemen van haar zoon ten gevolge van de problemen van verzoekende partij, en zij zich louter tevreden stelde met het feit dat haar zoon nog in leven is, haar gebrek aan informatie omtrent de problemen van haar zoon geenszins verschonen. Het zich niet terdege informeren hieromtrent via haar familie – uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij nog contact heeft met haar zoon Po. en haar ex-echtgenoot die haar hierover meer kunnen vertellen (administratief dossier, stuk 12, gehoorverslag CGVS d.d. 08/07/2013, p. 4 en stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 29/08/2013, p. 1-5) – betreft een houding die niet in overeenstemming valt te brengen met haar voorgehouden vrees voor vervolging en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoekende partij.

2.2.11.1. Waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij ook over het lot van haar gearresteerde vriendinnen/cursisten geen enkele informatie heeft en dat zij noch bij hun familieleden of de plaatselijke NGO's waarmee ze in contact zouden hebben gestaan enige informatie over hun situatie heeft ingewonnen, terwijl het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van haar vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij ondertussen wel informatie heeft en geeft zij aan dat ze kortstondig opgepakt werden en ondervraagd. Aangezien zij echter niets met de feiten te maken hadden, werden zij evenwel opnieuw vrijgelaten. Verzoekende partij weet evenwel niet exact wat er met wie is gebeurd.

2.2.11.2. De Raad merkt vooreerst op dat de bewering van verzoekende partij dat haar vriendinnen/cursisten kortstondig opgepakt werden en ondervraagd een blote bewering die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Bovendien houdt de opmerking dat zij opnieuw werden vrijgelaten omdat zij niets met de feiten te maken hadden, geen steek, daar het juist haar vriendinnen/cursisten Z. en N. waren die politieke activiteiten hadden en die het internet van verzoekende partij gebruikten voor hun activiteiten. Tevens laat verzoekende partij na enige concrete informatie te geven omtrent de situatie van Z. en/of N. en geeft zij zelf toe dat zij niet exact weet wat er met wie is gebeurd. Gelet op het voorgaande is de Raad dan ook van oordeel dat desbetreffende motivering in de bestreden beslissing onverminderd overeind blijft.

2.2.12. Verder stelt de Raad vast dat de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij en haar dochter omwille van hun eenmalige deelname aan een betoging voor de Iraanse ambassade bij terugkeer naar Iran het risico zouden lopen op vervolging of op ernstige schade door verzoekende partij inhoudelijk ongemoeid wordt gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij ter terechtzitting nog een internetartikel van Amnesty International van 16 januari 2013 neerlegt waarmee zij volgens haar nota bij de neergelegde stukken “*de wijze en van brutaliteit*” van de Iraanse internetpolitie wenst aan te tonen, oordeelt de Raad dat dit artikel niet dienstig kan worden bijgebracht daar aan de voorgehouden asielproblematiek van verzoekende partij totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT